

Hồi thứ hai mươi tám

Lâm Trung Ấc Đán

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lợi dụng lúc ngồi vận công lão suy đoán cho trạng Thái y Ma Mật Ngạn đã bị Linh Xà "Thất Hình Hồng" chui vào bụng thì chắc chắn không sao sống sót mà toàn thừa huyết dịch nội tạng cũng bị Linh Xà ăn hết mới thôi! Còn Linh Xà, sau khi được ăn uống một bữa no nê, uy lực gia tăng rồi trở về đây lão chỉ cần lợi dụng nó để cầm chân Bạch Y Đà Ông giây lát là lão có thể hủy mạng kẻ cường địch dưới cây "Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu" một cách dễ dàng.

Do đó càng kéo dài thì giờ ngồi vận công, lão càng có lợi! Nhưng bỗng nhiên lại có người đến núp sau gốc cây, thì bất lợi, lão lại dămlo, vì hiện tại đã gần đến ngày đại hội Trùng Dương, các hạo thủ của hai phe chánh tà đều kéo nhau về tụ hội tại Hoàng Đơn, cho nên lão tham hy vọng bằng người ẩn đằng sau gốc cây là nhân vật quen thuộc với bọn "Vực Ngoại Tam Hùng" của lão. Chớ không thì khó tránh khỏi mất mạng!

Riêng Bạch Y Đà Ông lão lại nghĩ khác vì xưa nay tính tình lão quen sống cô độc không thích giao du với ai. Đối với "Vực Ngoại Tam Hùng" cố nhiên lão thù hận rồi, nhưng đối với quần hiệp chính phái lão cũng không chịu giao du quen thuộc với ai. Cho nên lão không hy vọng người mới đến có thể giúp lão, mà chỉ mong rằng họ không phải là đồng đảng của Tiêu Dao Tử thì lão sẽ không lo!

Cả hai ngồi vận công giữ miếng, lâu độ một tuần trà, phía sau gốc cây vẫn không thấy động tĩnh thì họ đều thầm hiểu người mới đến không phải kẻ ngoài cuộc vô can mà có thể là lũ hậu sinh hạ bối, môn hạ của những tay đến dự Đại hội nhưng vì khiếp oai của họ, mà không dám lộ diện chỉ lén núp xem trộm mà thôi!

Bạch Y Đà Ông vì tính tình nóng nảy hơn nên lão ta đã lên tiếng mắng trước:

- Tiêu Dao Tử, mi tưởng rằng ta không đoán ra mưu hạ địch của mi đấy hẳn? Có phải mi định chờ con tiểu Linh Xà của mi trở về trợ lực, rồi mi mới dám ra tay chớ gì?

Ngọc Chỉ Linh Xà tuy có đem theo rất nhiều độc xà dị chủng nhưng phần thì công lực đôi bên tương đương, không có cơ hội rảnh tay để thả rắn độc, phần thì thanh "Chu Hồng Kiếm" của Ông Vụ Viễn rất sắc bén, ngoại trừ con "Thiết Tuyến Linh Xà" ra, ngay con độc xà "Thất Tinh Hồng" cũng bị chặt đứt thì dù có thả một số độc xà khác cũng vô ích. Cho nên Tiêu Dao Tử không có ý định thả loại rắn độc khác nữa mà chỉ hy vọng con "Thất Tinh Hồng" trở về, lão ta chỉ lơ lửng dụng bằng cách hy sinh con quái xà này để chiếm

phần thắng lợi!

Do đó, sau khi nghe những lời Bạch Y Đà Ông cố ý chê cười châm biếm, lão ta không hề tức giận mà chỉ lạnh lùng đáp:

- Tên Gù kia chớ nên cuồng vọng vội. Mi chẳng đã bị "Thiết Tuyến Linh Xà" của ta cắn ba nhát rồi ư? Dù cho mi có dùng kiếm kịp thời chặt đứt cánh tay trúng độc nhanh đến đâu thì trong mạch máu cũng đã lẫn ít nhiều chất độc xà. Ta dám chắc mốt thù của sư huynh ta đã được thanh toán ngay tại đây chớ không cần đợi đến Đại hội Trùng Dương nữa!

Lúc này, Phó Thiên Lâm mới nghĩ ra ngày trước Thiết Biểu Đạo Nhân, sư huynh của Tiêu Dao Tử, bị chết bởi tay Bạch Y Đà Ông! Mà Thiết Biểu Đạo Nhân lại là người tình của Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm, nên Nhuế Băng Tâm và Tiêu Dao Tử hai người mới quyết chí trả thù, mà cùng nhau khổ công luyện Thành hai môn binh khí mang độc lợi hại là "Thiên Lam Độc Kiếm" và "Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu" để đối phó với thanh bảo kiếm "Chu Hồng" của Bạch Y Đà Ông!

Đến nay Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã dùng "Linh Xà Chiêu" đấu với Bạch Y Đà Ông trở thành tàn phế! Còn thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" cũng đang ở bên mình Cổ Phiêu Hương tại sao nàng lại không rút kiếm nhảy ra, báo thù cho sư phụ nàng? Nghĩ đến đây, Phó Thiên Lâm bất giác khẽ liếc mắt nhìn sang Cổ Phiêu Hương thấy nàng vẫn trầm tĩnh như không và chẳng lộ vẻ gì là có ý muốn nhảy ra báo thù!

Thấy vậy, Phó Thiên Lâm nảy ý định thử thách, chàng liền ngậm vận công dơ tay vạch lên thân cây một chữ "Thù" rồi dùng cùi chỏ khẽ hích Cổ Phiêu Hương một cái hất hàm ra đấu nhìn về phía Bạch Y Đà Ông đang đứng!

Nào ngờ sau khi nhìn thấy chữ "Thù" do Phó Thiên Lâm gạch lên cây, Cổ Phiêu Hương vẫn không nhúc nhích chỉ khẽ mỉm cười, rồi đưa ngón tay ngọc vạch thêm hàng chữ bên dưới chữ "Thù": "Nên cời chứ không nên thất"!

Nhìn qua mấy chữ Cổ Phiêu Hương vừa viết tiếp Phó Thiên Lâm biết rõ quả thực nàng đã thành tâm sửa đổi cả từ tính tình đến khí chất thì bất giác trong lòng chàng càng thêm áy náy khó xử, chẳng lẽ để cho nàng bị thác uổng được lưỡi Thiên Lam kiếm trong khi nàng khuyên can Đông Hải Kiều Bà không được mà liều mình tự vẫn! Hoặc nỡ để cho nàng mang mối tình hận mà suốt đời nhỏ lệ, vùi thân trong cảnh thê lương khô ải bên ngọn đèn, câu kệ được chăng?

Giữa lúc Phó Thiên Lâm đang suy nghĩ miên man, thì cuộc thi đua ngồi vận công giữ miếng giữa Ngọc Chỉ Linh Xà và Bạch Y Đà Ông cũng đã thay đổi

Thì ra sau khi Bạch Y Đà Ông Nghe Tiêu Dao Tử nhắc đến sư huynh hần, là Thiết bì Đạo nhân bất giác lão ta nhớ lại chuyện làm đắc ý của lão năm xưa đã gây náo động khắp mặt võ lâm một thời rùa cảm thấy khoái trá cất tiếng cười ha hả vang động cả núi rừng.

Phạm những tay cao thủ võ lâm trong lúc đối chọi sinh tử tâm thần không được phân tán sơ sót. Cho nên khi Bạch Y Đà Ông Vừa cất tiếng cười, thì Tiêu Dao Tử đã lợi dụng cơ hội khẽ "Hừ" một tiếng, thân hình vọt tới năm thước xử dụng "Linh Xà Chiêu" với chiêu thức "Độc Xà Tâm Huyệt" ngay giữa mặt đối phương. Khi con quát xà "Thiết Tuyền" còn cách Bạch Y Đà Ông độ hơn hai thước, nó đã thè lưỡi phùng mang, nhe hàm răng như những nhieếc móc câu nhằm đối phương phun một tiếng "Phi" tỏa ra một luồng độc khí đen thẫm tanh hôi vô cùng!

Lúc này, cả hai đối thủ đều cụt mất cánh tay tả nên họ không thể vận dụng được nội gia chuông lực mà chỉ trông cậy vào binh khí trong tay thôi!

Bạch Y Đà Ông chiếm ưu thế ở chỗ thanh "Chu Hồng Kiếm" lão đang sử dụng, đã liệt vào hàng võ lâm đệ nhất danh kiếm bất cứ vật gì cứng rắn cũng bị chém đứt, khiến đối phương phải luôn luôn đề phòng không có cơ hội thi triển thủ đoạn ác độc, và cũng không dám tiến sát đối phương đề tấn công áp đảo!

Còn Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử chiếm được ưu thế ở điểm con "Thiết Tuyền Linh Xà" đang sử dụng vốn là một vật trời sinh dị bẩm, vừa không sợ Chu Hồng Kiếm lại vừa mang chất kỳ độc có thể giúp lão quái tăng gia rất nhiều về tính chất diệu dụng lợi hại ngoài các môn võ công chiến thuật!

Do đó, chỉ với một chiêu "Độc Xà Tâm Huyệt" bình thường, cộng thêm một luồng độc khí tanh hôi đã khiến Bạch Y Đà Ông không dám thẳng tay chống đỡ mà phải hậm hực, khẽ rú lên một tiếng tung mình nhảy sang phía hữu hơn ba thước mới tránh khỏi độc thủ của đối phương!

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, đã liệt danh "Vực Ngoại Tam Hung" và võ học cũng linh kỳ quỷ diệu. Cho nên khi Bạch Y Đà Ông vừa nhích động thân hình con Thiết Tuyền Linh Xà tron tay hần cũng đã lập tức dương vẫy toàn thân trông chẳng khác gì một chiếc roi dây ngạnh, dài hàng ba trượng rối lẹ làng biến sang chiêu thức "Vân long Trạo vĩ" nhằm chỗ đối phương vừa đứng chưa vững bổ mạnh xuống như một lần điện chớp!

Ông Vụ Viễn đã khổ đấu Tiêu Dao Tử trên suốt dọc đường từ Cam Túc, Kỳ Lân tới đây nên lão đã lãnh giáo qua về sự lợi hại của "Thiết Tuyền Linh Xà" và lão cũng biết nếu sơ ý để độc xà đập trúng mình một cái dù công lực cao đến đâu, cũng khó tránh khỏi cái chết! Nhưng cứ nhảy tránh mãi thì lại lâm vào thế bị động, cho nên lão ta phải vội vàng

xoay gót chân phải một vòng, khẽ lách thân hình múa nhanh Chu Hồng Kiếm tỏa ánh sáng ngời với chiêu thức "Ngọc Nữ Đầu Thoa" đâm thẳng vào giữa con mắt độc nhất trên đầu quái xà!

Thiết Tuyến Linh Xà, tuy thuộc loại độc vật thiên sinh dị bẩm có lớp vảy bọc toàn thân cứng rắn, không sợ bảo đao bảo kiếm chặt đứt, nhưng riêng có con mắt độc nhất là không dám đương cự với tầm sắc bén của thanh thần kiếm đệ nhất võ lâm cho nên nó cũng phải rụt đầu né tránh!

Tuy nhiên, độc xà là một vật sống có thể tự ý cử động tránh né không đợi chủ nhân đổi thế biến chiêu. Do đó nó chỉ lách đầu một cái là đã tránh khỏi mũi thần kiếm, rồi lại lao tới trước mặt địch thủ theo đà mau lẹ như cũ!

Với tình trạng ấy, buộc lòng Bạch Y Đà Ông phải nhảy lui một lần nữa để tránh, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử liền cất tiếng cười the thé lạnh lẽo như ma kêu quỷ hú những kỳ chiêu độc thế được lão ta thi triển liên tiếp như những lần điện chớp loang loáng! Cây "Thiết Tuyến Linh Xà" dài tới hơn một trượng hoá thành một vầng chiền ảnh mang theo những luồng gió tanh hôi, toả rộng trong vòng hơn hai trượng vuông, vây chặt lấy đối phương vào giữa!

Bạch Y Đà Ông, vì nhớ lại chuyện cũ đã sơ ý cất tiếng cười dài, để đến nỗi bị Tiêu Dao Tử thừa cơ chiếm mất ưu thế mà phải lâm vào vòng nguy hiểm vô cùng! Mặc dầu lão ta đã thi triển hết bình sinh sở học động thanh thần kiếm nhanh như điện chớp sử dụng những kiếm thế tuyệt diệu trong "Bắc Thần Kiếm Pháp" thuộc pho "Cửu Cung Thần Kiếm" nhưng vẫn không tài nào lấy lại được ưu thế đã mất!

Nhìn cuộc đấu Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều phải nhìn nhau cau mày mà cho rằng lần này thế nào Bạch Y Đà Ông cũng lâm nguy! Nhưng giữa lúc đó, trong trường ác đấu, hai vị võ lâm kỳ khách thuộc hàng đệ nhất lưu này bỗng đứng cùng ngừng tay và đồng một lượt, nhảy lui về phía sau bảy tám thước!

Thì ra giữa lúc Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử sử dụng "Linh Xà Chiêu" với tất cả những chiêu thức kỳ dị lang độc, tấn công đối phương tới tấp để thủ thắng. Và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng vì đã mất ưu thế mà phải chú ý phòng thủ nghiêm ngặt, thì bỗng nhô lên một vật xanh đỏ rực rỡ kèm theo một luồng gió tanh hôi kỳ dị từ trên không đang rơi xuống trước mặt hai người!

Vừa ngửi thấy mùi tanh hôi kỳ dị này Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã lộ vẻ mừng rỡ như điên, lão ta biết con độc xà "Thất Tinh Hồng" đã ăn uống hết tạng phủ huyết dịch của Thái Y Ma Mật Ngạn và đã trở về. Nhưng lão ta cũng hơi kinh ngạc vì giống rắn vốn

thích bò trườn dưới đất tại sao Linh Xà của lão ta lại bỗng đứng từ trên không rơi xuống như thế?

Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng nhận ra vật vừa rơi xuống là con độc xà lợi hại vừa bị lão ta dùng thần kiếm vận nội gia chân lực chặt đứt một khúc ban nãy, cho nên lão ta cùng Tiêu Dao Tử đều không hện mà đồng tự nhảy lui mấy bước!

Riêng lão ta sau khi nhảy lui vội hoành kiếm trước, ngực chờ xem động tĩnh!

Nhưng đến khi nhìn kỹ, Bạch Y Đà Ông bất giác bật cười. Còn Tiêu Dao Tử thì tức giận như điên như cuồng cặp mắt trợn trừng như muốn tóe lửa!

Thì ra con độc xà, tuy đúng là con "Thất Tinh Hồng" nhưng đã trở thành "Tử Hồng" bấy con mắt sáng kỳ dị trên đầu độc xà đã bị mù hết, thân hình nát bấy như tương, thực khó coi hết sức. Thêm nữa mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc, khiến ai ngửi phải cũng ghê tởm muốn lộn mửa!

Tiêu Dao Tử vừa tức giận vừa có vẻ kinh hãi, lão ta tự nhủ thâm không hiểu vị cao nhân nào đã chế phục được độc xà và dùng phương pháp gì giết chết độc xà gây thành thảm trạng như vậy?

Bạch Y Đà Ông cảm thấy chuyện xảy ra thực bất ngờ, lão cũng lộ vẻ ngạc nhiên suy nghĩ để tìm hiểu xem ai là kẻ đã khắc chế được độc xà như thế? Chỉ có Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đang núp phía sau gốc cây là hiểu rõ hơn ai hết! Vì họ biết chắc chắn thủ phạm gây ra chuyện này không ai khác ngoài cặp Thần Điều đuôi dài ban nãy.

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử vừa thương tiếc Linh Xà bị chết thảm, vừa kinh hãi, không hiểu người sát hại độc xà có phải cùng bọn với Bạch Y Đà Ông đã hợp sức để đối phó với lão chăng? Do đó mãi tâm thần lão quái có vẻ Giao động phân tán!

Đã nhìn thấy sơ hở của đối phương đời nào Ông Vụ Viễn lại chiu bỏ lỡ mất dịp may hiếm có như thế? Cho nên, chỉ nghe lão rú lên một tiếng ngân vang bỗng dội xuyên tận chín tầng mây xanh, thanh thần kiếm "Chu Hồng" tỏa ánh sáng chói lọi hóa thành bức tường kiếm quang bao phủ lấy thân hình đối phương!

Võ công của hai người đều đã tới mức cao tuyệt và hỏa hầu ngang nhau, cho nên hễ kẻ nào chiếm được ưu thế ra tay trước, là kẻ đó sẽ nắm được địa vị thắng lợi!

Vừa rồi Tiêu Dao Tử đã dồn Bạch Y Đà Ông lâm vào thế lúng túng chống đỡ nghẹt thở.

Bây giờ đến lượt lão bị đối phương chiếm mất ưu thế dồn trở lại thế bị động khiến lão phải vận dụng đến thân pháp diệu xảo nhảy nhót tránh né liên tiếp. Cây "Linh Xà

chiêu" tuy có oai lực vô cùng thật, nhưng cũng không sao tìm được kẻ hở của đối phương để phản công!

Đối với hai người đang động thủ giao đấu, Phó Thiên lân tuy không quen biết với người nào nhưng tự nhiên chàng có ý ngả về phía Bạch Y Đà Ông vì xưa nay tiếng tăm của vị kiếm khách này không đến nỗi xấu xa lắm. Cho nên khi thấy Bạch Y Đà Ông thi triển kiếm thuật tinh diệu, chiếm lại được ưu thế thì bất giác chàng cũng lộ vẻ vui mừng hơn hờ thay!

Giữa lúc Phó Thiên Lân đang mải mê xem trận đấu, chàng bỗng thấy Cổ Phiêu Hương khẽ giật tà áo một cái chàng vội vàng quay lại thì thấy nàng đang cau đôi mày liễu đưa tay chỉ lên không!

Lúc bấy giờ, Phó Thiên Lân mới sực tỉnh và hiểu ý Cổ Phiêu Hương muốn nhắc chàng đi tìm thần điêu thì bất giác chàng cũng giật mình tự trách, quả thực đã sơ xuất đáng tội.

Vì nếu không kịp thời phát giác thì cặp Thần Điều sau khi liệng xác độc xà sẽ bay đi nơi khác mất, lúc bấy giờ biết đâu tìm kiếm, trong khi cả dãy núi Hoàng Đơn bao la trung điệp chỗ nào cũng âm u rậm rạp!

Nhận rõ lợi hại, Phó Thiên Lân lại càng lo sợ mà nghĩ thâm không hiểu cặp Thần Điều đã bay đi chưa?

Nghĩ đến đây, Phó Thiên Lân vội nhìn vào cuộc đấu thấy hai vị võ lâm quai kiệt đang giao đấu đến độ say sưa rất tiện cho việc rút lui, nên chàng liền kéo tay Cổ Phiêu Hương cùng nhón gót nhẹ nhàng quay mình lui ra, mà không màng đến sự còn mất hay thua được tại nơi đây nữa?

Mãi khi lui ra được độ ba bốn trượng hai người mới dám thi triển thân pháp khinh công, tìm về hướng rừng già rậm rạp, để theo dấu cặp thần điêu!

Phó Thiên Lân biết rõ cặp chim thần đã được Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh và Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Đầu nuôi dưỡng lâu ngày, và đã trở nên thông linh vô cùng cho nên, một mặt chàng lưu ý tìm kiếm, một mặt chàng luôn luôn ngửa cổ kêu hú, với hy vọng để cho cặp chim thần nghe tiếng và nhận ra tiếng hú của chàng mà tìm đến!

Nhưng đã vượt qua gần hết cánh rừng già rậm rạp, vẫn không phát hiện dấu vết gì về cặp thần điêu mà chỉ thấy rất nhiều giống chim thông thường khác, có tới hàng ngàn con đủ màu sắc, lớn nhỏ, bay lượn lên xuống kêu hót nhao nhao như có chuyện gì xảy ra gấp lắm!

Khi ra khỏi cửa rừng, Phó Thiên Lân vừa ngửa cò nhìn trời thở dài một tiếng buồn bã, thì bỗng nhiên, trên đầu có mấy tiếng "Vụt, vụt..." bay qua, tiếp theo ba bốn con chim

lớn giống như chim ưng vỗ cánh lao nhanh về phía Tây!

Cổ Phiêu Hương hình như nghĩ ra điều gì nên nàng khẽ kêu một tiếng kinh ngạc mà rằng:

- Này Phó đệ, trong dãy Hoàng Sơn quả thực lắm chuyện kỳ quái! Phó đệ thử để ý xem có phải trong khi chúng ta đã xuyên qua cánh rừng rậm rạp, dọc đường đã gặp rất nhiều giống chim lớn nhỏ đều bay về hướng tây hay không?

Được Cổ Phiêu Hương nhắc nhở Phó Thiên Lân mới nhớ lại hiện tượng vừa qua quả thực có nhiều điểm kỳ dị đặc biệt!

Giữa lúc chàng sắp sửa lên tiếng, trả lời, thì bỗng nhiên lại thấy mấy đàn chim đông đảo từ các cánh rừng lân cận cũng đang ào ào bay về hướng Tây!

Vì đã lưu tâm chú ý, nên lần này, cả hai đều thấy rõ chẳng những bầy chim cũng bay về một hướng mà còn cùng đến một địa điểm hình như điểm này nằm về hướng phía sườn bên trái một ngọn núi cao ở hướng Tây!

Sau khi nhìn rõ, Cổ Phiêu Hương lộ vẻ tươi cười, gọi Phó Thiên Lân nói:

- Phó đệ mấy bầy chim vừa rồi, đều bay tập trung về phía sườn bên trái ngọn núi kia chắc chỗ đó có chuyện quái dị thì phải. Không chừng cặp thần điêu đã xuất hiện ở đây cũng nên? Chúng ta thử chịu khó chạy đến đó xem sao?

Ý kiến này của Cô phiêu Hương rất hợp với Phó Thiên Lân, nên chàng vội đề khí phi thân cùng nàng phóng đi. Sau khi nhảy liên tiếp ba bốn lần Cổ Phiêu Hương liền lộ vẻ tươi cười nhìn Phó Thiên Lân khen ngợi:

- Từ khi xa nhau tại Đông Hải đến nay võ công của Phó đệ đã tiến bộ rất nhiều!

Lúc này Phó Thiên Lân đang mải lo lắng vì không tìm gặp được Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngưu Nhân và cặp Thần Điêu; Hơn nữa lại sắp đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn khiến đầu óc chàng nặng trĩu như đeo tảng đá ngàn cân, cho nên tuy có nghe tiếng Cổ Phiêu Hương khen ngợi võ công tiến bộ, nhưng cũng chỉ lắc đầu cười gượng một tiếng rồi lại thi triển khinh công "Bách cầm thân pháp" mới học được trong Vô Ưu Cốc và trở tài phi hành nhanh vùn vụt như hạc chạy, cò bay, ưng chao, én liệng chỉ trong loáng mắt, đã gần tới chân núi nọ!

Trong lúc phi hành Phó Thiên Lân có ý ngầm khoe tài nghệ nên đã thi triển khinh công đến hết mức, nhưng vẫn không hơn được cô gái thiên sinh dị bẩm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương một bước nào!

Hai bóng người ngang hàng sóng bước phi hành như hai vệt khói đến khi còn cách mồm núi khoảng năm trượng thì bỗng nhiên chẳng thây hình bóng một con chim nào

nữa mà chỉ nghe tiếng hót riu ra riu rít phát xuất từ dưới một ngọn đèo vang lên!

Cổ Phiêu Hương liền kéo Phó Thiên Lân đứng lại khẽ nói:

- Này phó đệ, sao lại có chuyện kỳ quái như thế nhỉ? Đáng lẽ bầy chim phải đậu trên đỉnh núi mới phải chứ sao lại tụ tập dưới đèo này lảm gì? Chúng ta chờ làm kinh động chúng vội mà hãy lên đến xem sao?

Phó Thiên Lân gật đầu đồng ý, rồi cùng Cổ Phiêu Hương nắm tay nhẹ nhàng lên đến gần chân đèo!

Ngọn đèo này bề rộng chừng ba trượng. Khi hai người đến gần bỗng nhiên thấy quang cảnh trở nên vắng lặng một cách ghê rợn!

Những tiếng chim ban nãy đã im bật, mà chỉ thỉnh thoảng có tiếng chim reo vi vút rào rào như những đợt sóng dồn ngoài biển cả!

Cổ Phiêu Hương vốn nhiều kinh nghiệm giang hồ nên nàng biết chắc thế nào dưới chân đèo cũng có chuyện lạ kỳ hi hữu và, đề khởi làm kinh động bầy chim nàng liền khẽ kéo tay Phó Thiên Lân, cùng sử dụng phép xa hành, bò sát mặt đất để tiến tới chân đèo.

Khi đến nơi cả hai người lộ vẻ ngạc nhiên kinh dị vì phía sau tảng đá mọc chìa ra ngoài có một cửa hang sâu ẩn trong gòc tùng, và trên mặt đá phẳng trước cửa hang nằm lù xác chết của hai con quái vật kỳ dị chưa từng thấy bao giờ!

Một con hình giống cây đòn tì bà, đầu rắn cổ dài, toàn thân màu xám đuối có hai cái móc câu, dưới bụng có tám chân nhỏ.

Còn một con chân màu đỏ rực không đầu không đuôi cũng không có tai mắt miệng, mũi gì cả, thoạt trông chẳng khác một ngôi sao năm cánh to lớn dị thường!

Chung quanh xác hai quái vật vô số lông chim chồng chất như một bức tường ngũ sắc và sắp lớp rất ngay ngắn, như được luyện kết với nhau bằng một chất keo nhựa trông ngoạn mục vô cùng!

Còn bầy chim hàng trăm ngàn con nọ, thì đậu rải rác trên những bụi dây leo và các ngọn tùng phía sau tảng đá đều hướng nhìn về phía hai con quái vật, như hãy còn kinh sợ khiếp vía!

Cổ Phiêu Hương thấy vậy khẽ ghé tai Thiên Lân nói nhỏ:

- Phó đệ, xác quái vật hình giống như ngôi sao đỏ năm cánh kia, tỉ tỉ được sư phụ nói đó là một giống rắn độc tên gọi "Xích tặc Linh Xà" vốn tính hung ác dị thường, năm cánh nhọn có hấp lực rất mạnh và có thể co rút tùy ý, ăn thịt các giống chim muông khác thực là một ác xà rất khó trị!

Còn xác con quái vật hình cây đơn tỳ bà, tuy tí tí không biết tên nhưng cứ nhìn hình thù kỳ dị của nó cũng đoán biết là giống hung độc vô cùng! Không hiểu hai quái vật này gặp phải đối đầu lợi hại gì mà cùng bị chết như thế? Cứ nhìn bức tường lông chim chung quanh tảng đá cũng đủ rõ không biết bao nhiêu chim chóc bị hai quái vật này tàn hại! Đến nỗi, hiện chúng đã chết mà bầy chim đang tụ tập có ý định báo thù cũng vẫn còn sợ hãi không dám đáp xuống bên cạnh xác quái vật, Phó đệ thử nhìn xem, có phải cặp mắt của bầy chim con nào cũng lộ vẻ căm hờn như tóc lửa nhưng không một con nào dám bén mảng đến gần tảng đá có xác quái vật hay chăng?

Phó Thiên Lâm đưa mắt nhìn kỹ bầy chim, không thấy bóng dáng cặp Thần điêu đuôi dài bất giác chàng sực nhớ đến con cút mổ sắt liền thầm tự trách mình quả sơ ý, rõ ràng trong tay áo có mang theo một con linh điêu của Công tôn Đình tặng mà tại sao không nhớ thả ra cho nó đi tìm đồng bọn?

Nghĩ đến đây, chàng vội vàng rũ tay áo bắt con dị điêu ra cho đứng trên lòng bàn tay rồi ra dấu chỉ về phía tảng đá.

Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lâm bỗng đứng rũ trong tay áo gọi ra một con chim thì bất giác kinh ngạc vô cùng! Và nàng chưa kịp lên tiếng hỏi, con chim nọ đã hóa thành một luồng hắc quang bay vút đi như ánh điện chớp.

Khi con "Cút mổ sắt" gần đến chỗ tảng đá cả bầy chim hàng ngàn con lớn nhỏ, bỗng nhiên cất tiếng ca hót riu rít vang dậy, nhưng chỉ trong một thoáng, chúng lại im lặng như cũ, vì chúng thấy con "Cút mổ sắt" chỉ dám lượn quanh tảng đá một vòng, rồi lại bay trở về đậu trên lòng bàn tay Phó Thiên Lâm!

Thấy tình trạng như vậy, Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương đều chợt hiểu ra, và đoán chắc thể nào trên xác hai quái vật cũng mang một chất kỳ độc mãnh liệt, nên bầy chim mới không dám bay ngang tảng đá như thế!

Nhưng có điểm quái đi lại tại sao chúng đã không dám đến gần, mà còn lảng vảng tụ tập ở đây làm gì? Hay là chúng còn đợi chuyện lạ khác sắp đến chăng?

Giữa lúc hai người đang hoang mang nghi hoặc, thì chợt nghe từ trên không vang lên mấy tiếng chim kêu "Quác, quác" Tiếp theo bóng hai con "Thần điêu đuôi dài" màu vàng vổ cánh xuống như hai đạo kim quang sáng rực!

Trông thấy thần điêu Phó Thiên Lâm hết sức mừng rỡ đang định lên tiếng thì Cổ Phiêu Hương đã đưa tay ngăn cản, nói:

- Hãy khoan, Phó đệ chớ nên hấp tấp, hãy thử nhìn xem chúng đang ngậm vật gì ở mỏ như thế?

Lúc này, Phó Thiên Lân cũng chợt nhớ ra đã có con “Cút mỏ sắt” trong tay, tuyệt không sợ hai con Thần Điểu bay mất nữa, nên chàng cũng yên tâm đứng nhìn xem chúng làm trò gì?

Chỉ thấy một con ngậm một trái cây màu vàng không rõ là trái cây gì?

Đầu tiên con Thần Điểu ngậm đóa hoa màu lam bay liệng phía trên tầng đá mấy vòng đồng thời nhai nát chiếc hoa, rắc lên xác hai quái vật!

Cả hai người còn đang kinh ngạc về hành động của hai con thần điểu thì bỗng nhiên đã thấy xác hai quái vật đang dần dần biến thành một vũng máu đỏ!

Thấy thế, Cổ Phiêu Hương khúc khích cười nói:

- Thì ra công dụng của đóa hoa màu lam cũng giống như viên “Hóa cốt đan” của tử tử, không hiểu chúng đã tìm ở đâu ra được đóa hoa kỳ lạ như thế? Còn trái cây màu vàng nữa không hiểu...?

Giữa lúc Cổ Phiêu Hương nói chưa hết thì con Thần Điểu ngậm trái cây màu vàng cũng đã bay lượn mấy vòng trên tầng đá và vắt nước trái cây tưới xuống vũng máu của xác hai quái vật vừa bị tan biến!

Lúc bấy giờ Phó Thiên Lân cũng khẽ “À” một tiếng mỉm cười nói:

- Thì ra nước trong trái cây màu vàng lại có công dụng tiêu độc rất hiệu nghiệm. Lam hoa hoá cốt, Hoàng quả tiêu độc. Quả thực hai con Thần Điểu này cũng biết lo liệu rất chu đáo chẳng khác một người có kinh nghiệm giang hồ dày dạn chút nào.

Hai con “Thần điểu đuôi dài” đợi tưới xong nước trái cây xuống vũng máu độc rồi chúng mới cùng nhau vỗ cánh quạt tung hai vũng nước này cùng với bức tường lông chim ngũ sắc bay tứ tán xuống dưới chân đèo như một đám mưa!

Lúc đó, bầy chim đậu trên bụi cây sau tầng đá mới đồng loạt thi nhau hót mừng vang dậy bay liệng tung tăng đầy trời và cũng hướng về phía hai con thần điểu đang đứng oai nghiêm trên tầng đá, như có ý triều bái cảm tạ!

Phó Thiên Lân vì đã được thưởng thức cảnh tượng tương tự trong Mãng thương sơn nên chàng không lấy gì làm tân kỳ cho lắm. Nhưng riêng Cổ Phiêu Hương thì say mê nhìn không chớp mắt và chép miệng lầm bầm: “Thực là một kỳ quan mới thấy lần đầu!”

Hai con Thần Điểu đuôi dài, đợi khi bách điểu triều tạ xong liền song song vỗ cánh bay vọt lên không, Phó Thiên Lân sợ chúng lại bay mất nên chàng vội vàng hiện thân hú lên một tiếng và thả con “Cút mỏ sắt” bay ra!

Cặp “Thần Điểu” nghe tiếng hú của Phó thiên Lân chúng liền chao cánh nhìn xuống chỗ chàng đứng đến khi thấy có cả con “Cút mỏ sắt” bay lên, chúng liền lập

tức xà xuống đứng cạnh Phó Thiên Lân nhanh như ánh điện chớp và luôn miệng kêu “kéc kéc” lộ vẻ quen thuộc thân thiện vô cùng!

Phó Thiên Lân đưa tay khẽ vuốt bộ lông màu vàng óng mượt của cặp chim thần miệng mỉm cười khen ngợi:

- Đại Hội Hoàng Đơn chưa bắt đầu, mà các người đã liên tiếp lập được kỳ công, ngoại trừ con độc xà “Thất Tinh Hồng” đã bị giết chết chắc hai con quái vật này cũng do các người trừ khử chứ gì?

Nghe nói hai thần điều đều vươn cổ chớp cặp quái nhỡn lộ vẻ đắc ý. Phó Thiên Lân lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Hiện giờ còn cách đại hội hơn hai ngày nữa các người có thể dẫn chúng ta về Vô Đầu Cốc một chuyến được chăng?

Cả hai quái điều đều gật đầu tỏ vẻ ưng thuận, khiến Phó Thiên Lân mừng rỡ vô cùng, chàng liền vội vàng quay sang giục Cổ Phiêu Hương:

- Cố tử tử, chúng ta mau nhảy lên lưng chim đi, phen này tử tử sẽ được mãn nguyện và nếm mùi thử chút cảm giác kỳ dị khi được cưỡi gió tung mây, vượt hàng ngàn dặm đường trường trong chớp mắt!

Cổ Phiêu Hương cũng nhoẻn miệng cười tươi đẹp như một đóa hoa hàm tiếu và đưa cặp thu ba chăm chú nhìn hai thần điều đồng thời miệng oanh thổ thổ!

- Trong hai ngày rồi chẳng những tử tử đã thưởng thức biết bao kỳ quan chưa từng thấy và cũng đã nếm qua rất nhiều tư vị kỳ dị, dù cho...

Tới đây, nàng bỗng ngừng lời nhắm mắt, đứng lặng thính giây lâu rồi mới thở dài một tiếng náo ruột... Tất cả lời lẽ ý tứ sau hai tiếng “Dù cho” đều được hiểu trọn vẹn trong một tiếng thở dài náo ruột đó!

Trong lúc đó từ nơi đáy lòng Phó Thiên Lân tự nhiên dâng lên một cảm giác rất khó miêu tả khiến chàng không sao phân biệt được đây là ấm áp, là thê lương hay là sầu tư man mác!

Hai người đứng yên lặng nhìn nhau tuy không ai nói với ai một lời nào nhưng cả hai đều suy đoán và hiểu rõ cảm giác của nhau. Chỉ có hai con thần điều, tuy là thông linh nhưng làm sao chúng hiểu nổi sự rắc rối của mối tình nhi nữ này, cho nên khi thấy hai người đứng ngơ ngác thất thần thì chúng đều lộ vẻ nóng ruột mà cùng trừng cặp quái nhỡn kêu lên mấy tiếng “Quác, quát” như có ý thúc dục.

Lúc ấy Cổ Phiêu Hương mới từ từ mở mắt mỉm cười nói với Phó Thiên Lân nửa trách móc nửa nũng nịu:

- Phó đệ đã giục tỉ tỉ mau nhảy lên lưng chim mà tự mình thì lại đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn, thực là... Tiếp theo câu nói của nàng là một hồi cười khúc khích, và chỉ thấy thân hình nàng như một đoá hồng vân từ từ bay lên, ngồi ngay ngắn trên lưng thần điêu chẳng khác một vị Hồng y tiên nữ!

Phó Thiên lân đưa mắt đắm đuối nhìn nàng một cái rồi cũng nhẹ nhàng nhảy lên lưng chim thần!

Cặp thần điêu chỉ khẽ vỗ cánh một cái đã vọt tận lưng trời, bầy chim hàng trên ngàn con đang bay lượn trên đỉnh núi kế cận cũng đều nhất loạt cất tiếng hót vang như đưa tiễn hai vị thần tiên chốn bồng lai tiên giới!

Giữa cảnh vắng lặng tĩnh mịch của núi rừng bỗng từ phía sau một tảng đá lớn vẳng lên tiếng thở dài não ruột đồng thời một bóng thiếu nữ tuyệt sắc nét mặt u oán lững thững bước ra!

Vietkiem.com